

## Arrest

nr. 218 913 van 26 maart 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X  
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X - X- X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP  
J. Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit en onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partijen en hun advocaat MAERTENS *loco* advocaat M. WARLOP die tevens de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen vertegenwoordigt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 17 oktober 2015, verklaren er zich op 19 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 12 maart 2018 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 maart 2018 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luidt als volgt:

### 1.2.1. Ten aanzien van Q.A.M.H.:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn te Kafr El Dawwar, Egypte, op 1 januari 1987. U heeft de Egyptische nationaliteit en u bent moslim.*

*Op 28 mei 2014 bent u getrouwd met Q.A.A. (CG 15/30047/B; OV 8.146.517), geboren te Jeddah, Saoedi-Arabië, en van Palestijnse origine. Samen hebben jullie een zontje, Q.M. (geboren in België op 6 september 2016).*

*Sinds uw geboorte woonde u bij uw familie in Kafr El Dawwar. Rond midden juli 2014 verhuisde u samen met uw echtgenote, haar twee dochters uit haar eerste huwelijk, Ri. en Ma., naar een appartement van een vriend van u, Maj., in Sidi Bishr, Alexandrië. Op 10 augustus 2014 bent u naar Europa vertrokken. Uw vrouw en haar dochters Ri. en Ma. vertrokken op 10 oktober 2015 naar Europa.*

*U beroept zich op dezelfde problemen als uw vrouw, met name de problemen met uw schoonfamilie, haar familie dus. Rond midden juli 2014 werd uw vader aangevallen door uw schoonbroer Mas. en een aantal onbekenden. U diende van hem uw vrouw en de kinderen terug te brengen naar haar familie. Naar aanleiding hiervan gingen jullie naar Alexandrië. Sinds augustus 2014 had u een vermoeden dat uw schoonfamilie op de hoogte was van jullie verblijfplaats. U voelde zich hierdoor niet meer veilig en dit was de reden voor uw definitief vertrek. U heeft uw vrouw hierover niet ingelicht omdat u haar niet in paniek wilde brengen, u bracht uw vriend Maj. hiervan overigens wel op de hoogte. Uw vrouw en haar twee kinderen bleven nog tot oktober 2015 op deze verblijfplaats.*

*U vreest bij terugkeer dat u en uw gezin niet met rust gelaten zullen worden door uw schoonouders. U vreest ook problemen met de autoriteiten omdat u het land illegaal verlaten heeft. U zal uw leven, dat van uw vrouw en kinderen, niet op het spel zetten.*

*Op 10 augustus 2014 heeft u Egypte verlaten richting Libië. Vervolgens bent u via Italië, Zweden, Duitsland en Amsterdam naar België gekomen. U herenigde zich met uw vrouw en haar twee dochters Ri. en Ma. in Duitsland. Op 17 oktober 2015 kwamen jullie aan in België en op 19 oktober 2015 vroegen jullie asiel aan.*

*In november 2016 stuurde uw schoonbroer onbekenden naar het huis van uw vader waar hij opnieuw werd geslagen. Rond midden november verhuisden uw ouders naar uw oom. In februari 2017 kwam een man langs bij de buurman van uw ouders om hun verblijfplaats te weten te komen.*

#### **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U vreest gedood te worden door de familie van uw vrouw, uw vrouw vreest eveneens gedood te worden door haar familie. Omwille van onderstaande argumentatie, wordt er geen geloof gehecht aan de door jullie beweerde vrees.*

*Vooreerst wankelt uw geloofwaardigheid op basis van volgende verklaringen. Zowel u als uw vrouw verklaren bij het CGVS dat uw vader in de zomer van 2014 door de broer van uw vrouw, Mas., en door anderen fysiek werd aangevallen (CGVS p.7, CGVS vrouw p.10). Het CGVS stelt vast dat u hierover niet gesproken heeft tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). De vaststelling dat u dit feit niet hebt vermeld bij DVZ doet, zoals gezegd, uw geloofwaardigheid wankelen. Enerzijds omdat u aangeeft dat hiermee jullie problemen zijn begonnen en anderzijds omdat dit gepaard ging met fysieke agressie, een daad die niet zomaar onvermeld kan blijven in uw verklaringen. Gezien dit feit een cruciale plaats inneemt in de uiteenzetting van jullie problemen, kan er van u verwacht worden dit dan ook spontaan te benoemen bij DVZ. Ook uw echtgenote bleef hier in gebreke. Zo verklaarde zij bij DVZ dat haar broer Mas. in juni 2014 haar kwam opzoeken, dat zij hem niet gezien heeft, maar dat hij aan uw vader vroeg zijn zus te laten scheiden van u (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Ook deze versie van uw vrouw doet de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees wankelen, daar zij evenmin spreekt over de aanval op uw vader en tevens niet over de aanwezigheid van anderen. Haar hiermee geconfronteerd zegt ze dat dit wel heeft gedaan, maar deze uitleg kan totaal niet overtuigen daar ze toch wel genuanceerd was in haar initiële verklaringen en hier geen spoor van valt terug te vinden in het geschreven verslag van dit gehoor bij DVZ (CGVS vrouw p. 11). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat er verschillende versies gegeven werden over de feiten die, zoals u beweert, de aanleiding vormen voor jullie problemen, zowel uit de afwijkende verklaringen bij DVZ en het CGVS, als uit de afwijkende verklaringen tussen u en uw vrouw. Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS hierdoor de geloofwaardigheid van deze verklaringen, over de grond van uw problemen, in twijfel trekt.*

*Ook bij uw verklaringen dat u uw vrouw niet op de hoogte bracht van uw vermoeden dat uw schoonfamilie weet had van jullie verblijfplaats (CGVS p.7), plaatst het CGVS ernstige vraagtekens. U geeft aan dat dit vermoeden de reden was van uw vertrek, omdat u zich niet meer veilig voelde (CGVS*

p.7). U zegt "Ongeveer 80% vermoedden ze dat we bij Maj. waren. Ze hebben via via o.a. via onze burens en gewoon, door gemene manier te gebruiken, dat ik op dat adres van Maj. woonde. Ik voelde me niet veilig daar." (CGVS p.7, 8). Het gegeven dat u dit vermoeden wel degelijk ernstig nam, blijkt uit uw beweringen dat u op basis hiervan Egypte heeft verlaten. Het CGVS vindt het dan ook niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u uw vrouw niet onmiddellijk en persoonlijk zou ingelicht hebben over het mogelijke gevaar dat haar te wachten stond. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat u louter en alleen omwille van geen paniek te willen veroorzaken uw vrouw niet op de hoogte bracht van uw vermoeden. Het feit dat u enkel uw vriend Maj. op de hoogte hiervan bracht weegt hiertegen niet op, te meer daar het ging over de familie van uw vrouw. Ook uw vrouw bevestigt dat ze niet op de hoogte was van dit vermoeden (CGVS vrouw p.13) en verklaart "Mijn man heeft wel aan mij verteld dat hij onbekenden in de buurt van ouders had gezien, hij zei, misschien dat zijn huis in de gaten gehouden werd." (CGVS vrouw p. 13). Hierbij bevestigde ze uitdrukkelijk dat het over uw ouderlijk huis ging, en niet het huis van uw vriend (CGVS vrouw p.13). Moest er ook maar enig geloof hieraan kunnen worden gehecht dan kan het niet anders als dat u uw vermoeden onmiddellijk aan uw echtgenote kenbaar zou hebben gemaakt, al was het maar dat ze zich mentaal zou kunnen voorbereiden op een eventuele confrontatie met haar familie en ze nog meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Ook de vaststelling dat jullie zich tegenspreken over de plaats waar haar familie/onbekenden zou(den) zijn gespot ondermijnt jullie geloofwaardigheid.

Vervolgens, de vaststelling dat uw vrouw nog tot oktober 2015 op dat adres verbleef, zonder dat zij enig ander probleem met haar familie heeft ondervonden, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees (CGVS vrouw p. 12). Ze geeft aan dat er, naast de financiële en praktische kant, geen andere reden was waarom ze pas in oktober 2015 Egypte heeft verlaten (CGVS vrouw p.12). Bij de verklaring van uw vrouw, dat zij tot oktober 2015 ondergedoken leefde op deze verblijfplaats, plaatst het CGVS ook ernstige vraagtekens. Enerzijds gezien de lange periode van augustus 2014 tot oktober 2015 en het bijgevolg toch totaal niet aannemelijk is dat zij en haar kinderen nooit zouden zijn buitengekomen, dat hoeft toch geen verder betoog. Anderzijds wordt deze verklaring dan weer gerelativeerd door haar uitspraak dat ze het adres een aantal keer verlaten heeft toen haar kinderen medische zorg nodig hadden (Vragenlijst CGVS vrouw, punt 3 vraag 5; CGVS vrouw p.13).

Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat er nog steeds contact is met uw schoonfamilie. De vaststelling dat uw vrouw, sinds juli 2016, ongeveer wekelijks contact heeft met haar vader, komt de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees andermaal niet ten goede (CGVS vrouw p.7). Uw vrouw verklaart dat ze zwanger was en ze dit nieuws wou overbrengen om ze van gedachten te laten veranderen (CGVS vrouw p.12). Daar jullie zoontje geboren werd op 6 september 2016, blijkt dat dit contact vóór deze datum op vrijwillige basis ontstond. Bovendien verklaren zowel u als uw vrouw dat het contact tevens gaat over de dochters van uw vrouw die nog in de Westbank verblijven (CGVS vrouw p.12). Het is niet aannemelijk dat indien er een dermate vrees voor vervolging is, dat uw vrouw op eigen initiatief contact opneemt met haar familie, net die mensen van wie jullie beweren hen te vrezen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat haar vader haar niet toestond echt te communiceren met haar kinderen. Deze houding strookt niet met het gedrag van iemand met een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dit contact op regelmatige basis verloopt, om de week à tien dagen, versterkt dit argument des te meer. De bewering dat dit op basis van een Duitse simkaart gebeurt vindt het CGVS geen argument om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Er wordt, mocht er ook maar enig geloof aan de door jullie beweerde vrees worden gehecht, van jullie verwacht de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen.

Gezien bovenstaande verklaringen wordt er tevens geen geloof gehecht aan uw verklaringen over het feit dat uw vader in november 2016 opnieuw fysiek benaderd werd door uw schoonbroer en onbekenden en dat ze verhuisden naar uw oom. Ten gevolge hiervan wordt er evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen dat er in februari 2017 gepoogd werd via de buurman om het adres van uw ouders te weten te komen.

Volledigheidshalve dient tevens opgemerkt te worden dat u een vrees koestert omwille van het feit dat u Egypte illegaal verlaten heeft (CGVS p.8). Gezien bovenstaande argumentatie wordt er geen geloof gehecht aan de door u beweerde vrees en in navolging hiervan evenmin aan de wijze waarop u beweert Egypte te hebben verlaten te meer u niet bij machte blijkt te zijn uw paspoort neer te leggen, dit document zou immers in zee gevallen zijn (CGVS p. 6) Uw verklaring voor het niet kunnen neerleggen van dit document ontbeert, gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, geloofwaardigheid, dat hoeft geen verder betoog en bijgevolg kan ook aan deze door u beweerde vrees geen geloof worden gehecht.

Op basis van het geheel van bovenstaande observaties heeft u niet kunnen overtuigen in de door u geuite vrees. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u de status van erkend vluchteling dient geweigerd te worden.

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat door u en uw vrouw jullie geboorteaktes en deze van de kinderen van uw vrouw, uw identiteitskaart en jullie studiedocumenten worden neergelegd. Deze stukken hebben betrekking op jullie identiteit en opleiding, gegevens die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken en bijgevolg vermogen zij niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte ( zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.*

*De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.*

*Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.*

*De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **1.2.2. Ten aanzien van Q.A.A.:**

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn te Jeddah, Saoedi-Arabië, op 16 december 1981. U bent van Palestijnse oorsprong en u bent moslim.*

*In 2001 bent u voor de eerste keer gehuwd met H.I.A., u werd aan hem uitgehuwelijkt. U scheidde definitief van hem in 2013. Jullie kregen samen vier kinderen: W., O., Ma. en Ri., met respectievelijke geboortedata 1 september 2002, 3 december 2003, 24 juli 2007 en 27 mei 2012. Op 28 mei 2014 bent u gehuwd met de Egyptenaar, Q.A.M.H. (CG 15/30047, OV 8.146.517), geboren in Kafr El Dawwar. Samen met hem heeft u een zoon, Q.M., geboren op 6 september 2016 in België.*

*Op achtjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders van Saoedi-Arabië naar Jordanië. Na vier jaar bent u met uw ouders verhuisd naar de Westbank, provincie Selfeet, dorp Deir Balloot. Gezien uw echtelijke problemen met uw eerste echtgenoot, pendelde u tussen uw ouders en uw voormalige echtgenoot. Na uw scheiding in 2013 verbleef u bij uw ouders tot mei 2014 in Deir Balloot. In mei 2014 verhuisde u samen met Ma. en Ri. naar Egypte, uw twee andere kinderen bleven bij uw ouders. Tot eind juni 2014 verbleef u bij uw huidige echtgenoot en zijn familie in Kafr El Dawwar, Egypte. Van eind juni 2014 tot 9 oktober 2015 dook u onder in een appartement van een vriend van uw echtgenoot, Maj., in Sidi Bishr te Alexandrië, Egypte.*

*Naar aanleiding van de echtelijke problemen met uw eerste echtgenoot, wenste u van hem te scheiden. Uw familie was hiermee niet akkoord en omwille hiervan werd u geslagen, vernederd en opgesloten thuis. In 2006 leerde u uw huidige man kennen toen u een maand in Egypte was voor uw opleiding. In 2007 vroeg hij uw hand aan uw vader, maar deze weigerde gezien u getrouwd was. In 2013 deed uw huidige man opnieuw een aanzoek. De situatie thuis werd erger en het contact tussen u en uw huidige man werd verbroken voor drie à vier maanden. Rond april 2014 kreeg u via uw zus Ar. stiekem een telefoon en nam u opnieuw contact op met uw huidige man. Eind mei 2014 kon u uw ouderlijk huis ontvluchten, samen met uw twee dochters, en ging u naar Egypte. Uw broer, Mas., en een paar jongens kwamen twee weken na uw huwelijk naar het ouderlijk huis van uw echtgenoot en uw schoonvader werd geslagen. U bent dan eind juli, begin augustus 2014 met uw echtgenoot ondergedoken in het appartement van een vriend van uw echtgenoot te Sidi Bishr. Uw echtgenoot verliet in augustus 2014 Egypte, u vertrok begin oktober 2015 met uw dochters. U kwam tot uw vertrek quasi niet buiten omdat u bang was dat uw broer u zou zien. U vreest bij terugkeer dat u door uw familie gevonden zal worden.*

*U vreest dat u niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten. U vreest dat uw kinderen gebruikt zullen worden als drukmiddel.*

*U verliet op 10 oktober 2015 Egypte samen met uw twee dochters Ma. en Ri.. U ging via Italië naar Duitsland, waar u zich herenigde met uw man. Dan zijn jullie samen via Amsterdam naar België gekomen. Op 17 oktober 2015 kwam u aan in België, op 19 oktober 2015 vroegen jullie asiel aan.*

*In november 2016 werd uw schoonfamilie opnieuw benaderd. Uw schoonbroer, lid bij Hamas, stuurde enkele jongens van de Moslimbroeders op hen af. Toen verhuisde uw schoonfamilie naar een oom in Alexandrië. In februari 2017 werd er via de burens van uw schoonfamilie getracht hun onderduikadres te weten te komen.*

*Sinds februari 2016 heeft u opnieuw contact met uw zus Ar. en sinds juli 2016 met uw vader.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u de geboorteaktes van u, uw huidige man en uw kinderen neer, de identiteitskaart van uw man, uw originele studentenkaart en schooldiploma's van u en uw man.*

#### **B. Motivering**

*Uit uw verklaringen blijkt dat u staatloos bent. Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.*

*Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.*

*Om te bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de asielzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een asielzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met dat land heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf.*

*Gelet op uw verklaringen dienen zowel Saoedi-Arabië, het land waar u geboren bent en waar u tot uw acht jaar gewoond heeft, als Jordanië, waar u vervolgens vier jaar verbleef, als de Westbank, alwaar u vanaf uw vertrek uit Jordanië tot mei 2014 woonachtig was en Egypte, het land waar u sinds mei 2014 tot voor u komst naar België verbleven heeft en waar u op 28 mei 2014 in het huwelijk trad met dhr. Q.A.M.H. (houder van de Egyptische nationaliteit; CG 15/30047, OV. 8.146.517) als uw land van gewoonlijk verblijf bestempeld te worden.*

*Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, Q.A.M.H. (CGVS p.9-10, CGVS man p.6-7, 8). In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:*

*[...]*

*Met betrekking tot uw verklaringen merkt het CGVS op dat uw eerste moeizame huwelijk en scheiding op zich niet in vraag gesteld dienen te worden. Evenwel komen de daaruit voortvloeiende problemen en de incidenten die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van betreffende asielaanvraag en die hierboven uitvoerig werden besproken, op basis van bovenstaande, niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Ook de problemen die u aangeeft te hebben ondervonden op basis van uw Palestijnse oorsprong in Egypte worden door het CGVS niet geplaatst onder de definitie tot het bekomen van een vluchtelingenstatus of status van subsidiaire bescherming. U verklaart dat uw kinderen geen toegang hadden tot school, noch tot medische bijstand (CGVS p.10). Evenwel nuanceert u deze uitspraak daar u zegt dat er wel de mogelijkheid was om uw kinderen naar een privé school te sturen, alsook dat u driemaal uw verblijfplaats bij Maj. verlaten had toen uw kinderen ziek waren (CGVS p.10, 13). De toegang tot onderwijs en gezondheidszorg die u schetst wordt bevestigd in objectieve informatie waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in uw overige landen van gewoonlijk verblijf, en met name in de Westbank, zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In wat zich aandient als een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, § 2 en 4, 48/5, § 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In wat zich aandient als een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

## 2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 6 februari 2019 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Met een aangetekend schrijven van 11 februari 2019 brengen verzoekers samen met een aanvullende nota een proces-verbaal van een door de vader van eerste verzoeker neergelegde klacht bij de Egyptische politie bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij door de familie van tweede verzoekster (hierna: verzoekster) worden bedreigd omdat zij de eer van de familie zouden hebben aangetast. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij de fysieke aanval op de vader van eerste verzoeker (hierna: verzoeker) in 2014 door de broer van verzoekster en derden, een kernaspect van hun vluchtrelaas, onvermeld lieten tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker wel zijn vriend Maj. maar niet zijn echtgenote zou inlichten over het vermoeden dat zijn schoolfamilie wist wat hun verblijfplaats bij Maj. in Alexandrië was, temeer daar dit in hoofde van verzoeker de directe aanleiding zou zijn geweest om Egypte te verlaten; (iii) zij elkaar tegenspreken betreffende de plaats waar verzoeksters familie dan wel onbekenden zouden zijn gezien; (iv) verzoekster nog tot oktober 2015 probleemloos in Egypte verbleef, temeer daar zij verklaarde dat er buiten praktische en financiële redenen, geen ander motief was waarom zij pas in oktober 2015 Egypte heeft verlaten; (v) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering van augustus 2014 tot oktober 2015 ondergedoken te hebben geleefd in Egypte; (vi) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet verlaten van haar verblijfplaats bij Maj.; (vii) het contact tussen verzoekster en haar familie sinds juli 2016 niet te rijmen valt met hun voorgehouden vrees ten aanzien van deze familie; (viii) geen geloof kan worden gehecht aan het illegaal verlaten van Egypte van verzoekers; en (ix) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen motiveert dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van de fysieke aanval op de vader van verzoeker in 2014 door verzoeksters broer en diens kompanen, citeren verzoekers hun verklaringen afgelegd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en stellen zij als volgt in hun verzoekschrift: "*Vooreerst, de hoorzitting voor is Mijnheer het Commissaris Algemeen geen plaats van zuivere herhaling en eenvoudig van de woorden die in eerste instantie worden gehouden, maar hij voldoet aan de wens van de*

wetgever om Verzoekster toe te laten om, bepaalde punten te ontwikkelen aan te geven, of om bepaalde woorden aan te vullen.”

Dienaangaande dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekers dermate essentiële en frappante elementen als de fysieke aanval op de vader van verzoeker door verzoeksters broer en diens kompanen hierin niet zouden hebben vermeld. Uit een lezing van de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 16) blijkt niet dat hij zich moest beperken tot de gestelde vragen – er werd hem immers ook gevraagd of hij nog iets toe te voegen had – en/of dat hij anderszins de kans niet zou hebben gekregen om de fysieke aanval op zijn vader te vermelden. Zoals in de bestreden beslissingen reeds terecht vastgesteld, kan verzoekster allerminst worden bijgetreden waar zij zowel tijdens haar gehoor als in onderhavig verzoekschrift beweert dat zij de fysieke aanval op de vader van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk zou hebben vermeld, daar zulks niet blijkt uit een lezing van haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 16b). Aldus motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet vermelden van een voor het vluchtrelaas van verzoekers dermate cruciaal element als de fysieke aanval op de vader van verzoeker door de broer van verzoekster en diens kompanen op de Dienst Vreemdelingenzaken afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers elkaar tegenspreken waar verzoeker verklaarde dat de familie van verzoekster via onder meer de burens zou zijn te weten gekomen dat verzoekers bij Maj. in Alexandrië verbleven, terwijl verzoekster verklaarde dat onbekenden zich ophielden aan het ouderlijk huis van verzoeker waardoor het vermoeden zou zijn ontstaan dat verzoeksters familie hun verblijfplaats bij Maj. in Alexandrië te weten zou zijn gekomen. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar twee arresten van de Raad van State met betrekking tot de beoordeling van tegenstrijdigheden en incoherenties doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk. Immers, de voormelde tegenstrijdigheden worden wel degelijk redelijkerwijze niet op dienstige wijze verschoonbaar gemaakt en doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming van verzoekers.

2.3.2.5. Voor het overige gaan verzoekers op geen enkele wijze inhoudelijk en *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissingen. De andere elementen uit het verweer in onderhavig verzoekschrift betreffen immers de situatie van verzoekster als vrouw en de situatie van verzoekster en haar twee dochters als personen van Palestijnse origine die hierna zullen worden beoordeeld (zie *infra*). Dit verweer is echter niet van aard om op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekers een proces-verbaal van een door de vader van verzoeker neergelegde klacht bij de Egyptische politie bijbrengen (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient vastgesteld dat dit stuk er evenmin in slaagt op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Vooreerst kan worden vastgesteld dat het voorgelegde document slechts enkele stempels bevat, die door eender wie kunnen worden aangebracht, doch verder geen hoofding of ander element waaruit de officiële herkomst vanwege de Egyptische politie zou kunnen blijken. Tevens dient erop gewezen dat dit proces-verbaal, blijkens de bijgevoegde vertaling, louter de weergave is van de verklaringen die de vader van verzoeker zou hebben afgelegd ten aanzien van de Egyptische politie; op zich vormt dit stuk dan ook geen bewijs van het werkelijk plaatsvinden van de erin vermelde bedreigingen ten aanzien van de vader van verzoeker, laat staan van de bewering dat verzoeksters vader en broer deze bedreigingen zouden hebben gedaan. Verder dient vastgesteld dat het voorgelegde document slechts een kopie betreft die, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, bewijswaarde ontbeert. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat het

voorgelegde proces-verbaal van de Egyptische politie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) evenmin van aard is om op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen.

2.3.2.6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt: *“Het CGVS heeft geenszins haar situatie van vrouw in overweging genomen: ze werd vernederd en geslagen door haar ex-man, door haar familie, twee kinderen werden genomen door hun vader en Verzoekster weet dat ze zijn mishandeld, ze is van Palestijnse afkomst zonder Egyptische nationaliteit. Ze is dus lid van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d [...]”*, dient erop gewezen dat, los van verzoeksters situatie als persoon van Palestijnse origine, die later aan bod komt (zie *infra*), hoger reeds is komen vast te staan dat aan de voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van verzoeksters familie geen geloof kan worden gehecht. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoekster door haar familie en haar ex-echtgenoot zou zijn vernederd en geslagen en dat haar twee andere kinderen werden afgenomen door hun vader die deze kinderen zou mishandelen, dient erop gewezen dat hieruit op zich geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster blijkt. Immers, zij verklaarde dat zij sedert juli 2016 op regelmatige wijze contact heeft met haar familie, waaromtrent hoger reeds werd vastgesteld dat dit contact afbreuk doet aan de voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van haar familie. Ook dient vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat zij in Egypte verbleef in het kader van een opleiding van de Rode Halve Maan, hetgeen minstens impliceert dat zij, desondanks haar beweringen over de vernederingen en mishandelingen die zij zou hebben ondergaan vanwege haar ex-echtgenoot en familie, toch in staat was onderwijs te volgen, naar het buitenland te reizen en zich er te vestigen en te scheiden van haar eerste echtgenoot. De situatie van haar twee andere kinderen, die nog in de Westelijke Jordaanoever zouden verblijven bij verzoeksters eerste echtgenoot, volstaat op zich niet om alsnog tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster te besluiten aangezien deze kinderen zich niet in België bevinden en evenmin verhinderen dat verzoekster reeds sedert juli 2016 op regelmatige wijze contact heeft met haar familie. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij, gelet op het voorgaande, niet in slaagt.

2.3.2.7. Wat betreft de situatie van verzoekster en haar twee kinderen, Ma. en Ri., als personen van Palestijnse origine, dient vooreerst vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster op terechte wijze motiveert dat onder meer Egypte ten aanzien van verzoekster kan worden beschouwd als haar land van gewoonlijk verblijf:

*“Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.*

*Om te bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de asielzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een asielzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met dat land heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf.*

*Gelet op uw verklaringen dienen zowel Saoedi-Arabië, het land waar u geboren bent en waar u tot uw acht jaar gewoond heeft, als Jordanië, waar u vervolgens vier jaar verbleef, als de Westbank, alwaar u vanaf uw vertrek uit Jordanië tot mei 2014 woonachtig was en Egypte, het land waar u sinds mei 2014 tot voor u komst naar België verbleven heeft en waar u op 28 mei 2014 in het huwelijk trad met dhr. Q.A.M.H. (houder van de Egyptische nationaliteit; CG 15/30047, OV. 8.146.517) als uw land van gewoonlijk verblijf bestempeld te worden.”*

Verzoekers voeren dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus wordt de hiervoor geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoekers ten aanzien van Egypte geen vrees voor vervolging omwille van de Palestijnse origine van verzoekster en haar twee kinderen Ma. en Ri. *in concreto* aannemelijk maken. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekers dienaangaande niet verder komen dan te verwijzen naar en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon (verzoekschrift, p. 7-8), hetgeen op zich echter niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient immers nogmaals op gewezen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees

dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij, gelet op het voorgaande, niet in slagen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

*“Waar verzoekster aanvoert dat haar dochters van Palestijnse origine zijn, geen verblijfstitel hebben in Egypte en geen toegang hebben tot school, wijst verweerder er vooreerst op dat dat een louter discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen echter geen gewag van dergelijke problemen. Evenmin maakt zij met de algemene beschouwingen in haar verzoekschrift aannemelijk dat er in haar hoofde, dan wel in hoofde van haar kinderen sprake is van discriminatie die haar/hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt. Verzoekster stelt weliswaar dat haar kinderen geen toegang hebben tot onderwijs, maar dit gegeven volstaat niet om te besluiten dat er in hoofde van verzoeksters dochters sprake is van ernstige discriminatie of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk werd of zal zijn. Verzoekster brengt geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij, of haar dochters, in geval van terugkeer naar Egypte, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.*

*Volledigheidshalve merkt verweerder hierbij op dat verzoeksters weliswaar aanvoert dat haar kinderen geen toegang hebben tot onderwijs, doch in het door haar geciteerde artikel (waarvan verzoekster overigens nalaat de bron te vermelden) wordt enkel gesteld dat men geen toegang heeft tot gratis onderwijs.”*

Tevens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht wordt gemotiveerd als volgt:

*“Ook de problemen die u aangeeft te hebben ondervonden op basis van uw Palestijnse oorsprong in Egypte worden door het CGVS niet geplaast onder de definitie tot het bekomen van een vluchtelingenstatus of status van subsidiaire bescherming. U verklaart dat uw kinderen geen toegang hadden tot school, noch tot medische bijstand (CGVS p.10). Evenwel nuanceert u deze uitspraak daar u zegt dat er wel de mogelijkheid was om uw kinderen naar een privé school te sturen, alsook dat u driemaal uw verblijfplaats bij Maj. verlaten had toen uw kinderen ziek waren (CGVS p.10, 13). De toegang tot onderwijs en gezondheidszorg die u schetst wordt bevestigd in objectieve informatie waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

In zoverre verzoekers voorhouden dat verzoekster en haar kinderen Ma. en Ri. in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Egypte omdat zij op illegale wijze Egypte zijn binnengekomen en dat Ma. en Ri. geen verblijfstitel hebben om in Egypte te verblijven, repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

*“Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeksters bewering Egypte illegaal te zijn binnengekomen, een post factum bewering betreft dewelke geen steun vindt in het administratief dossier. Nergens uit de stukken waarop verweerder vermag acht te slaan, blijkt immers dat verzoekster in 2014 Egypte illegaal zou zijn binnen gereisd. Integendeel, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij haar echtgenoot in Egypte had leren kennen toen zij er een opleiding volgde bij de Rode Halve Maan (zie gehoorverslag verzoekster, pag. 5).*

*Daar waar verzoekster aanhaalt dat zij niet over een geldige verblijftitel beschikt in Egypte, wijst verweerder er op dat “The condition that a stateless person be “habitually resident” or “residing” indicates that the person resides in a State party on an on-going and stable basis. “Habitual residence” is to be understood as stable, factual residence.*

*This covers those stateless persons who have been granted permanent residence, and also applies to individuals without a residence permit who are settled in a country, having been there for a number of years, who have an expectation of on-going residence there.” (UNHCR Handbook on Protection of Stateless Persons under the 1954 Convention Relating to the Status of Stateless Persons, Geneva, 2011, p. 49). Het CGVS houdt bij het bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land derhalve rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de asielzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een asielzoeker geruime tijd in een*

land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land verblijf heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd, dat, rekening houdend met verzoeksters verklaringen zowel in Saoedi-Arabië, het land waar verzoekster geboren is en waar zij tot haar acht jaar gewoond heeft, als Jordanië, waar zij vervolgens vier jaar verbleef, als de Westbank, alwaar verzoekster vanaf haar vertrek uit Jordanië tot mei 2014 woonachtig was en Egypte, het land waar zij sinds mei 2014 tot voor haar komst naar België verbleven heeft en waar verzoekster op 28 mei 2014 in het huwelijk trad met dhr. Q.A.M.H. (houder van de Egyptische nationaliteit; CG 15/30047, O.V. 8.146.517) als verzoeksters land van gewoonlijk verblijf bestempeld te worden.

Verzoekster betwist niet dat zij vroeger haar gewone verblijfplaats in Egypte had, maar zij haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar Egypte omdat zij er illegaal verbleven zou hebben. Dienaangaande wenst verweerder er vooreerst op te wijzen dat verzoekster tijdens haar gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zij omwille van haar huwelijk met een Egyptische man in aanmerking kwam voor het bekomen van de Egyptische nationaliteit, doch dat zij dat niet geprobeerd had. De redenen die verzoekster ter rechtvaardiging van haar nalatig handelen aanhaalde, met name de problemen met haar familie, werden niet aannemelijk bevonden. Bijgevolg kan er ook niet worden ingezien waarom er geloof kan gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij geen stappen zou ondernomen hebben om haar verblijf in Egypte te regelen/regulariseren.

Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekster momenteel niet kan terugkeren naar Egypte omdat ze daar geen geldig verblijf heeft, volstaat dit gegeven niet om verzoekster een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet verzoekster als staatloze asielzoekster, overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maken dat zij zich buiten haar land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de vaststellingen uiteengezet in de bestreden beslissing heeft verzoekster echter niet aannemelijk gemaakt dat zij Egypte verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft zij aangetoond dat zij uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf.”

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging omwille van de Palestijnse origine van verzoekster en haar twee kinderen Ma. en Ri. ten aanzien van Egypte *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en

de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De informatie waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) onjuist of achterhaald zou zijn en is bijgevolg evenmin van aard op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht te werpen. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst dan wel hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER